

Arrest

nr. 74 589 van 2 februari 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X - X - X - X - X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X en X en X en X en X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 21 november 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 oktober 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 14 december 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 januari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL loco advocaat B. HUMBLET en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 23 november 2010 het Rijk binnen en verzoekster en tweede verzoeker kwamen op 30 november 2010 het rijk binnen. Op 3 december 2010 dienden zij een asielaanvraag in. Op 20 oktober 2011 werden de beslissingen tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissingen.

1.2. De bestreden beslissing inzake B.A. (hierna verzoeker) luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Albanees afkomstig uit Ternovc (gemeente Bujanoc – Servië) en bezit u de Servische nationaliteit. In 1999 kreeg u een oproepingsbrief om met de Serviërs mee te vechten in de Kosovaarse oorlog. Aangezien u niet tegen mensen met dezelfde etnie wilde vechten, ging u niet in op deze oproepingsbrief en vluchtte u naar Macedonië. Na een verblijf in Macedonië van 3 of 4 maanden, keerde u terug naar uw geboortedorp. Daar vertrok u echter na 3 à 4 dagen opnieuw, ditmaal richting Kosovo, waar u verbleef tot uw vertrek naar België in 2010. U ging in die periode nog geregeld op illegale wijze terug naar Servië om er uw echtgenote, M.A. (O.V. X) en uw kinderen te bezoeken. Gedurende de paar uren dat u terug in Servië was, liep u geregeld mee in

manifestaties. De laatste keer dat u hieraan deelnam was in 2004. U werd in mei 2000, toen u met een paar vrienden op straat aan het discussiëren was, door de Servische politie in elkaar geslagen. Nadat u in het publieke ziekenhuis van Bujanoc werd behandeld, bleef u nog een week met uw verwondingen thuis in Ternovc, waarna u terugkeerde naar Kosovo. Sindsdien lijdt u aan hoofd- en rugpijn, waarvoor u in Kosovo een arts bezocht. Tijdens het gewapend conflict in Zuid-Servië in 2000-2001 vocht u tevens mee met het Bevrijdingsleger van Preshevë, Bujanoc en Medvegjë (UÇPMB, Albanees: Ushtria Çlirimtare e Preshevës, Medvegjës dhe Bujanocit). U diende van 20 november 2000 tot 24 mei 2001 in brigade 112 van het UÇPMB en u was een gewone soldaat die op de uitkijk moest staan. Sinds 2003 worden, ondanks de amnestiewet, veel leden van het UÇPMB opgepakt. In 2003 ontving u een oproepingsbrief van de rechtbank van Bujanoc. U contacteerde geen advocaat of een NGO om inlichtingen te verschaffen over de reden waarom u opgeroepen werd. U wilde het gewoon niet weten omdat u vermoedde dat u omwille van uw verleden bij het UÇPMB opgeroepen werd. Sinds 2003 is de Servische politie en de Servische gendarmerie (Zandarmerija) ook op zoek naar u. De gendarmerie deed bij u thuis in Ternovc 3 huiszoekingen – in 2003, 2005 en september 2010 – en de Servische politie kwam om de paar maanden aan de deur vragen waar u zich bevond. U was op geen enkel moment aanwezig. Omdat u schrik had in Servië alsnog gearresteerd te worden omwille van uw verleden bij het UÇPMB en omdat u graag terug samen wilde wonen met uw gezin, besloot u Kosovo te verlaten. U arriveerde in België op 23 november 2010. U wachtte hier op uw echtgenote, uw meerderjarige zoon, B.A. (O.V. 6.733.897) en uw 3 andere minderjarige kinderen, die van Servië naar België reisden. Zij arriveerden op 30 november 2010 en jullie dienden op 3 december 2010 een asielaanvraag in. U bent in het bezit van uw Joegoslavische rijbewijs, afgeleverd op 29 november 1992; een kopie van de overlijdensakte van uw vader, K.A., afgeleverd te Bujanoc op 29 april 2010; een oproepingsbrief om mee te vechten met het Servische leger tijdens de Kosovaarse oorlog; een attest 1 met vermelding van de datum waarop voornoemde oproepingsbrief werd afgeleverd, d.d. februari 2011; een attest afgeleverd door de OVL-UÇPMB, de veteranenorganisatie van het UÇPMB, d.d. 10 december 2010; een attest betreffende uw problemen, afgeleverd door A.H., te Ternovc, d.d. 14 juni 2011; foto's waarop u in legeruniform te zien bent; foto's waarop verwondingen te zien zijn ten gevolge van de slagen die u van Servische politieagenten kreeg in 2000; een artikel verschenen in "Jehona", waarop onder andere een foto van u te zien is, d.d. januari 2001; een oproepingsbrief van de rechtbank van Bujanoc, een Servisch medisch attest, d.d. 9 mei 2000; een uitnodiging voor een herdenking, uitgaande van de PDK (Albanees: Partia Demokratike Kombëtare), d.d. 19 april 2007; een attest ter bewijs dat u van 2001 tot en met 2010 in Kamenicë (Kosovo) woonachtig was, afgeleverd door R. Q., te Kamenicë op 14 april 2011; 2 Kosovaarse medische attesten, afgeleverd door Dr. Z., te Klllokotit, d.d. 12 mei 2009 en 27 mei 2009 en een Belgisch medisch attest, afgeleverd door Dr. B., d.d. 21 juni 2011.

B. Motivering

Na nader onderzoek van alle door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in het administratieve dossier, stel ik vast dat ik u noch de status van vluchteling, noch het subsidiaire beschermingsstatuut kan geven. U bent er immers geenszins in geslaagd om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken. Vooreerst dient betreffende het feit dat u schrik heeft dat u als dienstweigeraar in Servië de gevolgen zal moeten dragen omdat u in 1999 geen gevolg gaf aan een oproepingsbrief om met de Serviërs mee te vechten tijdens de oorlog in Kosovo (CGVS, p. 7) opgemerkt te worden dat uit de op het Commissariaat-generaal aanwezige informatie blijkt dat op 3 maart 2001 in de toenmalige Federale Republiek Joegoslavië (FRJ, het huidige Servië) een amnestiewet van kracht werd, die onder meer van toepassing is op personen die zich - zoals u - voor 7 oktober 2000 onttrokken hebben aan de dienstplicht of zonder toestemming het leger hebben verlaten. Zo stelt artikel 1 van deze amnestiewet dat personen die artikel 214 van het Strafwetboek van de FRJ (het huidige Servië), dat betrekking heeft op weerstand tegen het oproepingsbevel en onttrekking aan de dienstplicht, hebben overtreden, amnestie krijgen, wat inhoudt dat ze niet (verder) vervolgd zullen worden of dat hun eventuele straf kwijtgescholden wordt. In april 2006 trad er een nieuwe amnestiewet in werking. Deze wet is een verlenging van de federale wet van 3 maart 2001 en verleent amnestie aan personen die in de periode tot 18 april 2006 de dienstplicht hebben ontdoken, deserteerden of in het leger weigerden wapens te dragen. Uit uw verklaringen blijkt geenszins dat u niet zou beantwoorden aan de voorziene criteria om van deze amnestieregeling te kunnen genieten. Bovendien blijkt dat de amnestiewet in Servië ook daadwerkelijk wordt nageleefd. Sinds de inwerkingtreding van de nieuwe amnestiewet zijn er geen gevallen bekend van strafrechtelijke vervolging van personen die binnen de door de wet genoemde voorwaarden vallen. Volgens The Lawyers Committee For Human Rights (YUCOM) is er geen wettelijk beletsel waarom de amnestiewet niet zou worden toegepast volgens de bepalingen die in de wet op amnestie werden opgenomen. De procedure van de amnestiewet is zeer strikt. Er bestaat geen mogelijkheid voor gelijk welke rechtbank om een strafrechtelijke procedure verder te zetten voor zaken die onder de amnestiewet vallen. Evenmin kan een rechtbank een zaak opstarten voor feiten die onder de amnestiewet vallen. Personen die werkelijk aanspraak kunnen maken op amnestie kunnen de juiste en

effectieve toepassing van de amnestieregeling verkrijgen via tussenkomst van een raadsman bij de bevoegde militaire rechtbank. Er zijn geen gevallen bekend van personen die de correcte tenuitvoerlegging van de wet niet hebben kunnen afdwingen. Voorts verklaarde u in 2000 door Servische politieagenten geslagen te zijn geweest toen u op straat stond te discussiëren met vrienden (CGVS, p. 9-10 en 13). Hieromtrent dient opgemerkt te worden dat deze feiten – die u staafde aan de hand van documenten – door mij niet worden betwist. Er dient echter vastgesteld te worden dat deze feiten kaderen in het toenmalig gewapend conflict – u gaf zelf ook te kennen dat in de toenmalige 'etnische zuivering' heel veel mensen werden mishandeld, geslagen en vermoord (CGVS, p. 9-10) – en dat deze situatie geenszins te vergelijken is met de huidige situatie anno 2011 en aldus geen aanleiding geeft tot het hebben van een vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie. Deze situatie is evenmin van die aard dat er zonder meer sprake kan zijn van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980. U gaf tevens aan dat uw angst om nog langer in Servië te verblijven eveneens ingegeven is door het feit dat u als ex-strijder bij het UÇPMB, net als vele andere ex-strijders, gearresteerd zou kunnen worden (CGVS, p. 9, 15 -16). U baseert zich hiervoor onder andere op het feit dat u in 2003 een oproepingsbrief van de rechtbank in Bujanoc ontving (CGVS, p. 12). Uw bewering dat u omwille van uw verleden bij het UÇPMB door de rechtbank werd opgeroepen, is louter hypothetisch en kon u met geen enkel objectief element staven. Integendeel, u gaf toe eigenlijk zelf geen idee te hebben waarom u effectief werd 2 opgeroepen (CGVS, p. 11-12) en u liet na de ware toedracht van de oproepingsbrief te achterhalen. U contacteerde geen advocaat, noch een NGO of de Ombudsman, om op die manier inlichtingen te verkrijgen (CGVS, p. 12). Uw uitleg dat u geen geld had voor een advocaat, dat documenten krijgen van de Serviërs nooit goed nieuws inhoudt en dat u daarom niet wilde weten waarover de oproepingsbrief handelde, is geenszins afdoende om uw nalaten te verklaren (CGVS, p. 12). Van iemand die beweert schrik te hebben gearresteerd te worden omwille van zijn oorlogsverleden kan redelijkerwijs verwacht worden dat hij alle middelen inzet om na te gaan in hoeverre een oproepingsbrief van de rechtbank hiermee verbonden is. Voorts blijkt uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt dat na het gewapende conflict in Zuid-Servië een amnestiewet werd afgekondigd. U gaf meermaals aan op de hoogte te zijn van deze amnestiewet (CGVS, p. 7, 9 en 14), maar nergens uit uw verklaringen blijkt dat deze amnestiewet niet op u van toepassing is (CGVS, p. 9, 14-16). U stelde immers louter een gewone soldaat te zijn geweest die op de uitkijk moest staan (CGVS, p. 8). Voorts is er geen enkele ex-strijder van het UÇPMB louter en alleen omwille van zijn activiteiten voor het UÇPMB vervolgd. Volgens bovengenoemde wet is de amnestieregeling van toepassing op alle burgers die zich schuldig hebben gemaakt aan criminele handelingen of terrorisme op het territorium van Preshevë, Medvegje en Bujanoc in de periode van 1 januari 1999 tot 31 mei 2001. De amnestiewet werd binnen zes maanden na de inwerkingtreding, in tegenstelling tot wat u beweerde, volledig geïmplementeerd (CGVS, p. 9 en 14). Verschillende ex-UÇPMB-leden hebben sindsdien ook een officiële functie gekregen als politieagent in de bijzondere multi-etnische politieteams die in Zuid-Servië actief zijn. De ex-UÇPMB-leden die wel werden vervolgd in de periode na de afkondiging van de amnestie, werden beschuldigd van gemeenrechtelijke feiten. Arrestaties van ex-UÇPMB-strijders de laatste jaren hebben altijd geleid tot gerechtelijke vervolging. In het licht van deze informatie passen deze interventies van de Servische overheid in een heel andere context dan alleen maar een bestraffing van ex-soldaten van het UÇPMB, maar veeleer in een context van onderzoeken tegen personen die worden verdacht van misdaden. Het feit dat u door de Servische autoriteiten zou geviséerd zijn enkel en alleen voor uw activiteiten tijdens de oorlog is in het licht van het bestaan van deze amnestieregeling en de toepassing ervan weinig aannemelijk. U verwees in uw verklaring tevens naar de arrestatie van tien Albanese ex-militairen in 2010 door de Servische autoriteiten en dat zij veroordeeld werden tot 101 jaar gevangenisstraf (CGVS, p. 16). Uit de informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal blijkt dat de Servische gendarmerie op 26 december 2008 is overgegaan tot de arrestatie van deze tien - uiteindelijk negen aangezien reeds heel snel één persoon opnieuw in vrijheid werd gesteld - Albanezen. Dit gebeurde evenwel op verzoek van de Servische aanklager voor oorlogsmisdaden, Vladimir Vukcevic. Eind december verzocht deze de 'War Crimes Chamber' van de districtrechtbank van Belgrado tegen 17 personen onderzoeksdaden te stellen op verdenking van betrokkenheid bij een oorlogsmisdaad die deze personen als lid van het UÇK na de intrede van KFOR in Kosovo in de regio Gjilan (Kosovo) zouden begaan hebben. Nergens wordt hierin evenwel uw naam vermeld. Deze feiten houden ook geen enkel verband met het gewapende conflict in Zuid-Servië in de periode 2000-2001 en de activiteiten toen van het UÇPMB. Ze kaderen bijgevolg ook niet in een context van repressie van vroegere aanhangers van het UÇPMB. Nergens uit uw verklaringen blijkt bovendien dat u ooit actief was voor het UÇK en u antwoordde negatief op de vraag of u ooit misdaden pleegde in Kosovo (CGVS, p. 8). Bijgevolg dient vastgesteld te worden dat uw vrees voor mogelijke vervolging door uw autoriteiten omwille van uw lidmaatschap in het verleden van het UÇPMB, enkel berust op louter persoonlijke vermoedens die niet gebaseerd zijn op objectieve gegevens. In dit verband kan ook aan uw bewering dat u van 2003 tot 2010, eveneens omwille van uw verleden bij het UÇPMB, onophoudelijk werd gezocht door de Servische gendarmerie en de Servische politie (CGVS, p. 17 -19) geen geloof gehecht worden. Er kunnen immers betreffende het feit dat de gendarmerie drie huiszoekingen uitvoerde (CGVS, p. 17 -19 en gehoorverslagen CGVS

M., p. 6 e.v. en B., p. 5 e.v.) enkele opmerkelijke tegenstrijdigheden tussen de verklaringen van uw echtgenote, M. A., en uw zoon, B. A., vastgesteld worden. Zo verklaarde uw echtgenote betreffende de huiszoeken uitgevoerd door de leden van de gendarmerie dat zij eerst hard op de deur klopten, om vervolgens meteen het huis binnen te stormen, waarna iedereen wakker werd (CGVS M., p. 6-7 en 9). Uw zoon stelde echter dat bij elke huiszoeking de leden van de gendarmerie op de deur sloegen, waarna de familieleden wakker werden en de deur gingen opendoen (CGVS, p. 7). Ook over wat vervolgens tijdens die huiszoeken gebeurde bestaat geen eensgezindheid. Volgens uw zoon werd tijdens elke huiszoeking iedereen van de familie in de binnentuin verzameld, waarna de gendarmerie het huis binnengingen om dit te doorzoeken (CGVS B., p. 5-7). Uw echtgenote daarentegen verklaarde dat zij en uw kinderen telkens in de slaapkamer samen bleven terwijl de huiszoeken aan de gang waren (CGVS M., p. 9). Uit uw verklaringen hierover blijkt dat het ganse gezin éénmalig naar buiten werden gestuurd (CGVS, p. 19). Tot slot verklaarde uw echtgenote dat de leden van de gendarmerie niet gemaskerd waren – met uitzondering van sommigen die soms een sjaal op hun hoofd hadden – en dat hun gezichten zichtbaar waren (CGVS M., p. 10), terwijl uw zoon 3 beweerde dat bij elke huiszoeking alle leden van de gendarmerie maskers droegen (CGVS B., p. 7). Voorts kan ook aan het feit dat Servische politieagenten aan de deur naar u kwamen vragen geen geloof gehecht worden. Uw echtgenote en uw zoon legden hieromtrent immers eveneens vage en tegenstrijdige verklaringen af. Volgens uw echtgenote begonnen de agenten 2 à 3 weken na de eerste huiszoeking van de gendarmerie aan de voordeur naar u te vragen (CGVS M., p. 9), terwijl uw zoon stelde dat de agenten reeds langskwamen voor de eerste huiszoeking (CGVS B., p. 9). Ook betreffende de frequentie waarmee de agenten aan de deur kwamen, stemmen hun verklaringen niet overeen. Terwijl uw zoon beweerde dat soms maandelijks en dan pas na 4 maanden naar u werd gevraagd (CGVS B., p. 8), verklaarde uw echtgenote dan weer dat dit om de 2 à 3 maanden gebeurde en dat het het laatste jaar slechts 1 keer voorkwam (CGVS M., p. 9). Later tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal veranderde uw echtgenote echter haar verhaal en beweerde ze dat de agenten tot net voor haar vertrek naar België om de maand of om de 2 maanden naar uw verblijfplaats polsten (CGVS M., p. 12). Bovendien dient vastgesteld te worden dat u nagelaten heeft in Kosovo het Kosovaarse staatsburgerschap aan te vragen. U verklaarde immers zelf dat u, indien u die zou aanvragen, zeker het staatsburgerschap van Kosovo zou verkrijgen (CGVS, p. 6). Uw uitleg dat u deze nooit probeerde te bekomen omdat er in Kosovo niet veel werk te vinden is en u daar uw gezin niet zou kunnen onderhouden en omdat Kosovo niet uw herkomstland is en u ooit terug wilde keren naar Servië, is onafdoende ter verklaring van uw nalaten een veiliger alternatief – u verklaarde immers in Kosovo nooit problemen te hebben gekend (CGVS, p. 19) – aan te grijpen en noopt er bijgevolg opnieuw toe de ernst en de geloofwaardigheid van uw beweerde vrees in Servië te relativeren. Bovendien is het uiterst opmerkelijk dat u, die beweert sinds 2003 als ex-lid van het UÇPMB vreest gearresteerd te worden, tot in 2004 illegaal de grens overstak naar Servië om daar, in uw legerbroek en terwijl er Servische ordetroepen aanwezig waren, mee te lopen in manifestaties (CGVS, p. 2-3 en 13). Ook deze vaststelling zet de ernst en geloofwaardigheid van uw beweerde vrees ernstig op de helling. Tot slot dient betreffende uw medische problemen – u heeft sinds u in 2000 door de Servische politie werd geslagen hoofd- en rugpijn en u denkt vaak terug aan wat u meemaakte (CGVS, p. 5, 20 en 22) – opgemerkt te worden dat uit uw verklaringen blijkt dat u na de aanval op uw persoon terecht kon in het ziekenhuis van Bujanoc voor verzorging (CGVS, p. 10). U kon voorts, toen u in Kosovo verbleef, zich daar langdurig en probleemloos wenden tot de medische hulpverlening voor de door u aangehaalde medische problemen. U verklaarde bovendien dat de behandeling en medicijnen die u kreeg voorgeschreven u wel degelijk hielpen (CGVS, p. 20). Het feit dat u niet vaker naar de arts in Kosovo kon gaan omdat u daar het geld niet voor had, is een probleem van louter socio-economische aard die als dusdanig geen verband houdt met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging koesteren omwille van hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging. Evenmin zijn er zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Hoe dan ook dient te worden opgemerkt dat medische motieven op zich evenmin ressorteren onder de toepassingsfeer van de Vluchtelingenconventie noch onder de bepalingen van de definitie van subsidiaire bescherming. De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert is in kopie als bijlage bij uw administratief dossier gevoegd. De door u neergelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Uw Joegoslavisch rijbewijs toont enkel uw identiteit aan, wat door mij niet wordt betwist. Aan het overlijden van uw vader wordt niet getwijfeld. Het feit dat u in 1999 een oproepingsbrief ontving om met de Serviërs mee te vechten tijdens de Kosovaarse oorlog, dat u in 2000 geslagen werd door de Servische politie en dat u in 2001 meevocht met het UÇPMB wordt evenmin door mij in twijfel getrokken. Uit de door u neergelegde oproepingsbrief van de rechtbank van Bujanoc kan geenszins de reden waarom u werd opgeroepen achterhaald worden, en levert aldus geen bewijs dat deze te maken had met uw verleden als lid van het UÇPMB. Het attest van de voorzitter van het lokale bestuur in Ternovc, A.H., kan bezwaarlijk als een objectieve bron van informatie beschouwd worden en bewijst derhalve niet dat u bij een terugkeer naar uw geboorteplaats gearresteerd zou

worden omwille van uw verleden. Dat u een uitnodiging kreeg voor een herdenking van het PDK en dat u woonachtig was in Kamenicë (Kosovo) wordt door mij niet betwist. Tot slot tonen het Servische en de Kosovaarse medische attesten aan dat u weldegelijk toegang had tot de Servische en Kosovaarse gezondheidszorg. Uw Belgisch medisch attest bewijst dat u medische problemen heeft, waaraan door mij evenmin wordt getwijfeld. Ook inzake de asielaanvraag van uw echtgenote, M. A., en van uw zoon, B. A., heb ik besloten tot een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

1.3. De bestreden beslissing inzake M.A. (hierna verzoekster) luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnisch Albanese afkomstig uit Rajince (gemeente Bujanoc – Servië) en bezit u de Servische nationaliteit. Na uw huwelijk met B. A. (O.V. 6.733.880) ging u bij hem in Ternovc (gemeente Bujanoc – Servië) wonen. Daar kreeg uw echtgenoot in 1999 een oproepingsbrief om samen met de Serviërs te vechten tijdens de Kosovaarse oorlog, iets wat hij weigerde te doen. Hij verbleef sindsdien in Gjilan in Kosovo, maar kwam nog geregeld naar jullie huis in Servië. Tijdens deze bezoeken liep hij vaak mee in manifestaties. In 2000 werd uw echtgenoot geslagen door Servische politieagenten. Tijdens het gewapend conflict in Zuid-Servië in 2000-2001 vocht uw echtgenoot mee met het Bevrijdingsleger van Preshevë, Bujanoc en Medvegje (UÇPMB, Albanees: Ushtria Çlirimtare e Preshevës, Medvegjës dhe Bujanocit). Omdat vele leden van het UÇPMB ondertussen werden gearresteerd, heeft ook uw echtgenoot schrik gearresteerd te worden. Sinds 2003 zijn zowel de Servische gendarmerie (Zandarmerija), als de Servische politie op zoek naar uw echtgenoot. De leden van de gendarmerie voerden 3 huiszoekingen bij u thuis in Ternovc uit. Telkens klopten ze op de deur en zonder op antwoord te wachten stormden ze binnen. U en uw kinderen bleven in de slaapkamer wachten. Uw schoonvader liep rond en probeerde op de gendarmerie in te praten. Kort na de eerste huiszoeking begonnen ook Servische politieagenten maandelijks tot tweemaandelijks aan de deur naar uw echtgenoot vragen. Omdat tijdens de laatste huiszoeking eind 2010 uw schoonvader niet meer aanwezig was, hij overleed in april 2010, hadden u en uw kinderen meer schrik. Omwille hiervan en omdat u schrik heeft dat uw echtgenoot alsnog zal gearresteerd worden in Servië, besloot u samen met uw meerderjarige zoon, B. A. (O.V. 6.733.897), en uw drie andere minderjarige kinderen Servië te verlaten. U arriveerde in België op 30 november 2010 en vervoegde uw echtgenoot die een week eerder vanuit Kosovo naar België reisde. Jullie dienden samen een asielaanvraag in op 3 december 2010. U bent in het bezit van uw Servische paspoort, afgeleverd op 19 oktober 2010; het Servische paspoort van uw zoon B., eveneens afgeleverd op 19 oktober 2010 en de Servische paspoorten van uw dochter F. en uw zoon B., beiden afgeleverd op 10 november 2010.

B. Motivering

Uit uw opeenvolgende verklaringen blijkt dat u uw asielaanvraag steunt op dezelfde motieven die terzake door uw echtgenoot, B. A., werden uiteengezet (gehoorverslag CGVS, p. 5). In het kader van zijn asielaanvraag werd een weigeringsbeslissing genomen, die luidt als volgt:

[het onderdeel motivering uit de beslissing inzake B.A. wordt integraal hernomen]

Gelet op bovenstaande vaststellingen kan ten aanzien van u evenmin besloten worden tot het bestaan van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming. De door u neergelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Uw paspoort toont enkel uw identiteit, herkomst en nationaliteit aan, dewelke door mij niet worden betwist. Hetzelfde geldt voor uw kinderen. Ook inzake de asielaanvraag van uw zoon, B. A., heb ik besloten tot een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor 4 subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

1.4. De bestreden beslissing inzake B.A. (hierna tweede verzoeker) luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Albanees afkomstig uit Ternovc (gemeente Bujanoc – Servië) en bezit u de Servische nationaliteit. Uw vader, B. A. (O.V. 6.733.897), verbleef in Kosovo omdat hij gezocht werd door de politie. Hij kwam nog geregeld naar jullie huis in Servië. Tijdens deze bezoeken liep hij vaak mee in manifestaties. In 2000 werd uw vader geslagen door Servische politieagenten. Tijdens het gewapend conflict in Zuid-Servië in 2000-2001 vocht uw vader

mee met het Bevrijdingsleger van Preshevë, Bujanoc en Medvegjë (UÇPMB, Albanees: Ushtria Çlirimtare e Preshevës, Medvegjës dhe Bujanocit). Omdat vele leden van het UÇPMB ondertussen werden gearresteerd, heeft ook uw vader schrik gearresteerd te worden. Sinds 2003 zijn zowel de Servische gendarmerie (Zandarmerija), als de Servische politie op zoek naar uw vader. De leden van de gendarmerie voerden 3 huiszoekingen bij u thuis in Ternovc uit. Telkens klopten ze op de deur en toen jullie opendeden moesten jullie in de binnentuin wachten tot de huiszoeking afgerond was. Nog voor de eerste huiszoeking kwamen Servische politieagenten reeds naar uw vader vragen. Dit gebeurde soms 1 keer in de maand en soms pas na 4 maanden. Omdat tijdens de laatste huiszoeking eind 2010 uw grootvader niet meer aanwezig was, hij overleed in april 2010, hadden u, uw moeder, M. A. (O.V. 6.733.880) en uw broers en zus meer schrik. Hierdoor besloot u samen met uw moeder en uw broers en uw zus Servië te verlaten. Jullie arriveerden in België op 30 november 2010 en vervoegden uw vader die een week eerder vanuit Kosovo naar België reisde. Jullie dienden samen een asielaanvraag in op 3 december 2010. U bent in het bezit van uw Servische paspoort, afgeleverd op 10 november 2010.

B. Motivering

Uit uw opeenvolgende verklaringen blijkt dat u uw asielaanvraag steunt op dezelfde motieven die terzake door uw vader, B. A., werden uiteengezet (gehoorverslag CGVS, p. 5). In het kader van zijn asielaanvraag werd een weigeringsbeslissing genomen, die luidt als volgt:

[het onderdeel motivering uit de beslissing inzake B.A. wordt integraal hernomen]

Gelet op bovenstaande vaststellingen kan ten aanzien van u evenmin besloten worden tot het bestaan van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming. De door u neergelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Uw paspoort toont enkel uw identiteit, herkomst en nationaliteit aan, dewelke door mij niet worden betwist. Ook inzake de asielaanvraag van uw moeder, M. A., heb ik besloten tot een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. De verzoekende partij roept als "Enig middel" de "Schending van het artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende het statuut van vluchtelingen" en "van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen" in.

2.3. Bij de uiteenzetting van het middel blijkt dat de verzoekende partij opkomt tegen de inhoudelijke motieven van de bestreden beslissing en wil dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de feitelijke beoordeling overdoet. Zij voert dan ook de materiele schending aan, zodat het middel verder vanuit dit oogpunt zal worden onderzocht.

3. Nopens de status van vluchteling

3.1. Verzoeker stelt dat hij als etnische Albanees van Servische nationaliteit, geïsoleerd werd door de Servische politie omdat hij in 1999 geen gevolg gegeven had aan een oproeping om mee te vechten met de Serviërs tijdens de Kosovaarse oorlog. Bovendien nam hij deel aan betogingen, raakte hij slaags met de politie en was hij tijdens het gewapend conflict in Zuid-Servië soldaat bij het UCPMB. Verzoekster en hun kinderen steunen hun asielaanvraag integraal op de asielmotieven van verzoeker.

3.2. Het bewijs van identiteit maakt een essentieel element uit in iedere procedure en verzoekers zijn ertoe gehouden de stukken waarover zij beschikken of kunnen beschikken voor te leggen. Verzoekster legde haar Servisch paspoort neer, alsook de paspoorten van hun kinderen. Verzoeker legde echter

enkel zijn oud Joegoslavisch paspoort neer. Verzoeker verklaarde dat hij alvorens zijn komst naar België in 2010 *"gedurende ongeveer 10 jaar in Kosovo"* (gehoorverslag CGVS, p.2) woonde, waar hij *"verbleef bij kennissen en vrienden, illegaal"*. Verzoeker heeft nooit geprobeerd om de Kosovaarse nationaliteit te verkrijgen niettemin hij zelf verklaarde dat hij *"kon dat makkelijk verkrijgen"*, maar hij *"wou dat niet, want mijn geboorteplaats is en blijft dezelfde"* en hij *"had altijd gehoopt dat ik terug zou kunnen keren naar mijn thuis, mijn dorp"* (gehoorverslag CGVS, p.6). Verzoeker legt wel een attest neer van het lokale bestuur van Kamenice waarin wordt gesteld dat hij van september 2001 tot november 2010 *"provisieel verbleven heeft bij N.J."*. Aangezien dit attest expliciet vermeldt dat het werd *"uitgereikt op grond van de verklaring van N.J."* blijft de bewijswaarde ervan relatief. Hoe dan ook ziet de Raad niet in hoe een gemeente dit kan achterhalen, tenzij via de gemeenteregisters kan blijken dat verzoeker ingeschreven was in de gemeente, wat verzoeker ontkent. Verzoekers verklaringen over zijn illegaal verblijf kunnen evenmin overtuigen. Verzoeker zou 10 jaar probleemloos in Kosovo verblijven niettemin hij *"niets"* had *"geen huis, geen werk, geen eigen plaats, ik was ook ziek"*, en overleefde met *"hulp van vrienden, soms van de organisatie van de oorlogsveteranen, van mijn vader, op die manier"* (gehoorverslag CGVS, p.5) terwijl dit volstrekt onnodig was en hij er zich zonder problemen kon legaliseren. Dat deze vrienden daarenboven tien jaar lang bereid waren om verzoekers regelmatige doktersbezoeken te bekostigen en zijn medicijnen betaalden terwijl hij door een eenvoudige registratie in Kosovo hieraan kon verhelpen, en ze daarbij ook nog zijn reisweg naar België van *"2000 euro, 2500 euro"* gefinancierd hebben (gehoorverslag CGVS, p.14) kan gezien de lange duur en hoge kosten geenszins overtuigen. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in die periode nog regelmatig kort en ongedocumenteerd kon terugkeren naar Servië om zijn familie te bezoeken en deel te nemen aan betogingen, laat staan samen met andere ex-soldaten en gekleed in zijn legeruniform. Verzoeker maakt dan ook geenszins aannemelijk dat hij jarenlang illegaal in Kosovo heeft verbleven, noch dat hij over geen (identiteits)documenten beschikt of kan beschikken om dit aan te tonen. Evenmin kan worden aangenomen dat verzoeker illegaal naar Servië moest nu hij van Servische nationaliteit is en zijn familie er zonder problemen woont.

3.3. Verzoeker legde ter adstructie van zijn asielmotieven een oproepingsbrief voor zijn legerdienst, een attest inzake de datum van de oproeping voor zijn legerdienst, een oproepingsbrief van de rechtbank, een attest van de *"organisatie van oorlogsveteranen van UCPMB"* waarin zijn voormalig lidmaatschap van UCPMB wordt bevestigd, een attest van het lokale bestuur van Kamenica inzake zijn problemen, een krantenartikel inzake zijn confrontatie met de politie in 2000 en een uitnodiging van de *"Nationale Democratische Partij"* om deel te nemen aan een manifestatie. Verder legde verzoeker foto's neer van zijn activiteiten voor de UCPMB en van zijn verwondingen en medische attesten inzake zijn medische problemen.

3.4. Aan het attest van het lokale bestuur waarin verzoekers asielrelaas bevestigd wordt, kan geen objectieve bewijswaarde worden gehecht. Vooreerst wordt enkel een fotokopie neergelegd waaraan de Raad principieel geen geloof hecht nu die gemakkelijk kunnen worden vervalst aan de hand van knip- en plakwerk. Voorts vermeldt het stuk expliciet dat het werd opgemaakt op verzoek van verzoeker, en wordt niet nader toegelicht dat de erin vermelde feiten enigszins geverifieerd werden. Het attest komt dan ook voor als een complaisancestuk, opgemaakt voor onderhavige procedure. Verder blijkt uit het dossier dat verzoeker geen vertaling neerlegde van de oproepingsbrief van het leger, noch van het attest inzake de datum van de oproeping, noch van het krantenartikel aangaande geweldplegingen door de politie waarin ook zijn gevecht met de politie zou worden vermeld, noch van de medische attesten terwijl verzoeker wel algemene krantenartikels vertaald neerlegt ter terechtzitting. De Raad kan dan ook geen kennis nemen van de inhoud van deze stukken. Bijkomend kan worden opgemerkt dat de foto in het artikel in tegenstelling tot de overige foto's opvallend vaag is. Hoe dan ook, daargelaten de authenticiteit en betrouwbaarheid van de voorgelegde stukken kunnen deze hoe dan ook hoogstens aantonen dat verzoeker in 1999 werd opgeroepen om zijn dienstplicht te vervullen, dat hij in 2000 in het kader van een betoging betrokken raakte bij een gevecht met de politie en hierbij gewond raakte, dat hij eind 2000/begin 2001 gedurende enkele maanden actief was voor de UCPMB. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelt niet te twifelen aan de waarachtigheid van deze gegevens en ook de Raad meent dat deze mogelijk zijn.

Hieruit kan echter niet worden afgeleid dat verzoeker in 2010 en ook thans nog, gevisieerd wordt door de Servische autoriteiten en hiervoor diende te vluchten naar het buitenland. De commissaris-generaal wijst terecht op de gewijzigde algemene situatie in Servië en de objectieve informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier waaruit blijkt dat er een amnestiewet van kracht is voor personen die voor 7 oktober 2000 weigerden hun dienstplicht te vervullen. Verder blijkt uit deze informatie dat ex-strijders van de UCPMB niet worden vervolgd louter omwille van hun vroegere activiteiten voor de UCPMB. Dat verzoeker omwille van zijn zeer beperkte en tijdelijke activiteiten van ruim tien jaar geleden thans nog vervolgd zou worden in Servië, kan geleet op de actuele context in Servië dan ook geenszins geobjectiveerd worden. Evenmin kan de oproeping van 2003 om te verschijnen voor de rechtbank het tegenbewijs leveren nu in zoverre deze loutere fotokopie al enige bewijswaarde heeft, quod non, het niet

aangeeft waarom verzoeker wordt opgeroepen. Voorts en al zou verzoeker voor zijn dienstweigering worden opgeroepen dan nog is de tweede amnestiewet van april 2006 op hem van toepassing. Deze wet is een verlenging van de federale wet van 3 maart 2001 en verleent amnestie aan personen die in de periode tot 18 april 2006 de dienstplicht hebben ontdoken, deserteerden of in het leger weigerden wapens te dragen. Verzoeker weerlegt dit niet maar meent dat indien *“de amnestiewet in Servië ook daadwerkelijk wordt nageleefd”* hij nog steeds *“angst”* heeft *“dat hij zou gearresteerd worden (...) wegens zijn vroegere lidmaatschap bij het UCPMB”*, wat gezien de informatie toegevoegd aan het administratieve dossier niet gegrond is. Verzoekers argument *“De amnestiewet sluit echter opzettelijk ‘terroristen’ uit waardoor de Servische regering nog gemakkelijk Albanezen die de dienstplicht hebben ontdoken, nog gemakkelijk kan opsluiten, zeggend op de verdenking van terrorisme”*, wordt niet geobjectiveerd en weerlegt geenszins de vaststelling in de bestreden beslissing *“Voorts is er geen enkele ex-strijder van het UCPMB louter en alleen omwille van zijn activiteiten voor het UCPMB vervolgd”*.

3.5. De verzoekende partij stuurt aanvullend aan het verzoekschrift op 22 november 2011 *“een persbericht”* dat volgens verzoekers *“heel duidelijk is over het politiegeweld dat nog voor het ogenblik in Servië van actualiteit is”*. Het betreft echter een bundel krantenartikels afkomstig van het internet die niet nader wordt toegelicht of geïnventariseerd. Ter terechtzitting wordt opnieuw een niet geordende, noch geïnventariseerde bundel Albaneestalige krantenartikels neergelegd. Verzoekers advocaat stelt dat de vertalingen die werden bijgevoegd deze persartikels betreffen. De Raad kan niet in het minst nagaan welke vertaling op welk artikel slaat. Verzoeker licht evenmin toe waarom hij deze stukken neerlegt of hoe dit zijn situatie specifiek kan aanbelangen. Ter terechtzitting stelt verzoeker dat hij hiermee algemeen verwijst naar de situatie in Servië en wil aantonen dat zijn vrees gerechtvaardigd is en het politiegeweld, zoals beweerd in het schrijven van 22 november 2011, aanhoudt: *De “Zandarnenjd”, een Servische paramilitaire politie-eenheid, dat op 28 juni 2001 werd opgericht, is vaak gemaskerd en overal aanwezig. Deze gendarmen hebben een zeer vijandig gedrag tegenover de Albanese bevolking. Zij patrouilleren zeer regelmatig en doen op een hardhandige manier invallen in de woningen van Albanese onschuldige mensen. Dit doen ze in de naam van de strijd tegen het terrorisme en de georganiseerde misdaad maar hun doel is de bewegingsvrijheid van de Albanese bevolking te verminderen en hen weg te drijven. De gendarmen voeren vooral huiszoekingen in de woningen van voormalige UCPMB strijders in de hoop wapens te vinden. Op deze manier intimideren zij de Albanese bevolking die elke dag in angst leeft voor dergelijke gewelddadige huiszoekingen.*

3.5.1. Deze toegevoegde informatie is niet strijdig met de beschrijving van de situatie in Servië in de landeninformatie toegevoegd aan het administratief dossier. Noch de bestreden beslissing, noch de Raad betwisten dat niettemin de verbeterde situatie in Servië er zich nog steeds conflicten kunnen voordoen tussen de verschillende bevolkingsgroepen en ook incidenten met de politie. De verzoekende partij toont echter niet aan dat de Servische autoriteiten systematisch de Albanese bevolking belagen door middel van intimidatie en geweld, met de bedoeling hen te verdrijven.

Dat verzoekers niet geïnterviewd werden door de Servische autoriteiten kan tevens blijken uit de vaststelling dat de verklaringen van verzoeker, verzoekster en tweede verzoeker inzake de bezoeken en huiszoekingen van de Servische autoriteiten, geenszins kunnen overtuigen. Verzoekers legden immers flagrant tegenstrijdige verklaringen af inzake verschillende, elementaire gegevens zoals de tijdstippen en frequentie van deze huiszoekingen en de omstandigheden waarin deze plaatsvonden. Deze incoherenties worden door de verzoekende partij niet betwist, noch wordt er een aannemelijke verklaring voor gegeven. Bijgevolg blijven de door de commissaris-generaal correct weergegeven tegenstrijdigheden, die de kern van het relaas raken en pertinent zijn, onverminderd overeind. Aldus kan bezwaarlijk overtuigen dat zelfs indien niet uit te sluiten valt dat de Servische autoriteiten begin jaren negentig nog huiszoekingen verrichtten, deze jarenlang regelmatig langskwamen. Verzoekers hun verklaringen komen op dit punt verzonnen voor, wat de geloofwaardigheid van het asielaanvraag verder onderuithaalt.

3.6. Verzoeker beperkt zich verder in het verzoekschrift tot het louter herhalen en bevestigen van zijn voorgehouden vluchtrelaas. Als dusdanig wordt er echter géén afbreuk gedaan aan de bevindingen van de commissaris-generaal die steun vinden in het administratieve dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat hij geïnterviewd wordt door de Servische autoriteiten en nood zou hebben aan internationale bescherming. Aangezien verzoekster en hun kinderen hun asielaanvraag geheel steunen op de beweerde problemen van verzoeker, dient voor hen eveneens te worden vastgesteld dat zij evenmin een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk maken omwille van de voorgehouden problemen van verzoeker.

4. Volledigheidshalve dient te worden toegevoegd dat verzoeker niet aantoonde omwille van zijn medische problemen te moeten vluchten. Verzoeker werd immers medisch verzorgd, en indien hij in Kosovo woonde zelfs zonder dat hij geregistreerd was.

4.1. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

5. Verzoekers menen in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Verzoekers hebben niet aannemelijk gemaakt dat zij voldoen aan de criteria van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Indien verzoekers door de bundel krantenartikels willen aangeven dat de situatie in Servië nog steeds verontrustend is, dan kan hiermee de ongeloofwaardigheid van verzoekers hun argumenten niet worden hersteld. Waar verzoekers beroepen zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus, kan niet blijken dat zij voldoen aan de criteria van artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet. Evenmin toont verzoeker aan in Servië thans nog sprake is van willekeurig geweld zoals bepaald bij artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet.

5.1. Verzoekers tonen niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, zoals ingevoegd bij artikel 26 van de wet van 15 september 2006, gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 6 oktober 2006.

6. Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee februari tweeduizend en twaalf door:

mevr. K. DECLERCK, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. J. D'HAESE, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

J. D'HAESE

K. DECLERCK